ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců JUDr. Vladimíry Čítkové a Mgr. Pavla Riedlbaucha ve věci

žalobců: **a) [Jméno a Příjmení 1],** narozená dne [Datum]
b) [Jméno a Příjmení 2], narozený dne [Datum]
c) [Jméno a Příjmení 3], narozený dne [Datum]
všichni bytem [Místo]
d) [Jméno a Příjmení 4], narozený dne [Datum]
bytem [Místo]
všichni zastoupeni JUDr. Vlastou Miklušákovou, advokátkou
se sídlem Praha 4, Zelený Pruh 1294/52

proti
žalovaným: **1) [Jméno a Příjmení 5],** narozený dne [Datum]
bytem [Místo]
zastoupený JUDr. Zdeňkem Jankovským, advokátem
se sídlem Praha 2, Karlovo nám. 15
2) Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, IČO 47116617
se sídlem Praha 8, Pobřežní 665/21

o náhradu nemajetkové újmy, o odvolání 1. žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 14. června 2016 č. j. 51 C 276/2014-66

takto:

I Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé (ad I) a ve výroku o povinnosti 1. žalovaného zaplatit soudní poplatek z žaloby (ad VI) **potvrzuje,** ve výroku o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobci a 1. žalovaným (ad IV) **se mění** tak, že 1. žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně 61.831 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.K.

II Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů odvolacího řízení 12.366,20 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich advokátky.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 14. 6. 2017 soud I. stupně uložil 1. žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni a) částku [Částka 1] Kč, žalobci b) částku [Částka 1] Kč, žalobci c) částku [Částka 2] Kč, žalobkyni d) částku [Částka 1] Kč, vše do tří dnů do právní moci rozsudku (výrok I), žalobu zamítl ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni a) částku [Částka 3] Kč, žalobci b) částku [Částka 3] Kč, žalobci c) částku [Částka 4] Kč a žalobkyni d) částku [Částka 3] Kč (výrok II), žalobu v celém rozsahu zamítl ve vztahu mezi žalobci a 2. žalovanou (výrok III). Prvému žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení žalobkyni a) ve výši 20.570 Kč, žalobci b) ve výši 20.570 Kč, žalobci c) ve výši 20.570 Kč, žalobkyni d) ve výši 20.570 Kč, vše do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich advokátky (výrok IV). Rozhodl, že ve vztahu mezi žalobci a druhou žalovanou nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok V) a 1. žalovanému uložil povinnost zaplatit na účet Obvodního soudu pro Prahu 9 soudní poplatek ve výši 117.500 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VI). Zčásti tak vyhověl žalobnímu požadavku každého z žalobců, kteří se, žalobci a) a b) jako rodiče zemřelého [Poškozený], žalobce c) jako jeho bratr a žalobkyně d) jako jeho dlouholetá partnerka, která s ním žila ve společné domácnosti a plánovala s ním založení rodiny, domáhali náhrady za nemajetkovou újmu, která jim vznikla v souvislosti se smrtí [Poškozený], nar. [Datum], každý částkou [Částka 5] Kč.

2. Žalobci shodně tvrdili, že l) žalovaný řídil dne 26. 8. 2011 osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW 530 D Gran Turismo, r.z. [Číslo 1] v Praze 5 xxx ulici ve směru od ulice xxx k ulici xxx. V místě u křižovatky s ulicí xxx vjel rychlostí v rozmezí 123 - 135 km/hod. do prostoru křižovatky v době, kdy pro jeho směr svítil červený signál, a střetl se přední částí svého vozidla s levou boční částí osobního automobilu tov. zn. Opel Astra, r.z. [Číslo 2], které řídil jeho vlastník, [Poškozený], nar. [Datum], který vjel s vozidlem do prostoru křižovatky z ulice xxx ve směru od ulice xxx jako první vozidlo po rozsvícení světelného signálu se zeleným světlem. Při střetu se vozidlo Opel Astra otočilo a následně narazilo do sloupu světelné signalizace pro chodce a do trubkového zábradlí, které odděluje vyvýšený ostrůvek tramvajové zastávky a vozovku ulice xxx. Při dopravní nehodě došlo k přetržení bezpečnostního pásu a vymrštění [Poškozený] z interiéru vozidla Opel Astra, ten dopadl do prostoru kolejiště tramvají, utrpěl zranění neslučitelná se životem a na místě zemřel. V trestním řízení bylo prokázáno, že dopravní nehodu zavinil a za škodu odpovídá 1. žalovaný. Nárok vůči 2. žalované žalobci uplatnili z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla BMW r.z. [Číslo 1], které u ní bylo v době dopravní nehody pojištěno. Uplatněný nárok všichni žalobci odvíjeli od ust. § 2959 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014 (zkráceně o. z.) a tvrdili, že škůdce má za povinnost jim odčinit duševní útrapy peněžitou náhradou stanovenou podle zásad slušnosti vyvažující plně jejich utrpení. Částky přiznané jako náhrada škody podle tehdy platných předpisů jejich duševní útrapy dostatečně nevyvažují, tyto útrapy neskončily krátce po smrti [Poškozený], naopak se s odstupem času prohlubují a gradovaly zejména v průběhu trestního řízení, kdy se žalobci dozvídali podrobnosti o okolnostech smrti svého blízkého a o chování škůdce. Mimořádné důvody hodné zvláštního zřetele žalobci shledali ve způsobu jízdy 1. žalovaného, která předcházela nehodě a byla její příčinou, v následném odmítání odpovědnosti 1. žalovaného za způsobený čin, v jeho bagatelizací a ignoraci zákazu řízení. První žalovaný neprojevil nad smrtí [Poškozený] lítost, žalobcům se neomluvil, podle jeho příspěvků na Facebooku byl jeho život po

nehodě do doby nástupu trestu „jedna velká párty a zábava“, nic nenasvědčuje tomu, že by se 1. žalovaný poučil, eventuálně uvažoval o reálné nápravě toho, co způsobil.

3. První žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhl její zamítnutí. Nezpochybnil, že v důsledku jím zaviněné dopravní nehody byl usmrcen [Poškozený], sporoval ale možnost postupu podle ust. § 3079 o. z. Žalobcům byla vyplacena náhrada dle ust. § 444 odst. 3 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2012 (zkráceně obč. zák.), nejde o případ mimořádné závažnosti vzniklé nemajetkové újmy, nejsou dány mimořádné okolnosti, za nichž k porušení práva došlo. Mezi zemřelým [Poškozený] a žalobci neexistovaly nadstandardní vztahy, 1. žalovaný byl za způsobenou dopravní nehodu potrestán v rámci trestního řízení, tím se žalobcům dostalo dostatečného zadostiučinění. Odškodnění v penězích bylo zcela vyčerpáno plněním, které žalobcům poskytla 2. žalovaná. Požadovaná finanční náhrada nemůže být pro škůdce likvidační. První žalovaný dodal, že jeho osobnost se po dopravní nehodě vyvinula, odpykal si trest, při jeho výkonu se choval řádně, jeho způsob života je ustálený a celá záležitost na něj měla pozitivní vliv.

4. Druhá žalovaná navrhla, aby vůči ní byla žaloba zamítnuta pro nedostatek pasivní legitimace. Z titulu pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla dle zák. č. 168/1999 Sb. řádně plnila, podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu nebyla v době, kdy k dopravní nehodě došlo, náhrada škody způsobené na soukromí a rodinném životě poškozených předmětem pojištění.

5. Soud I. stupně na podkladu svých skutkových zjištění, která v odůvodnění rozsudku podrobně popsal, shledal žalobu zčásti důvodnou ve vztahu k 1. žalovanému. S citací ust. § 135 odst. 1 o. s. ř. vyšel podle rozsudků vydaných v trestní věci proti němu z toho, že 1. žalovaný za způsobenou škodu odpovídá.

6. Žaloba byla podána dne 22. 8. 2014, tedy za účinnosti zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, žalobci se uplatněného nároku domáhají ve smyslu ust. § 3079 odst. 2 o. z. podle ust. § 2959 o. z. Soud I. stupně neshledal naplněnou podmínku danosti mimořádných důvodů hodných zvláštního zřetele, které by vedly k tomu, že by použití a výklad právního předpisu byl v rozporu s dobrými mravy a vedl by ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění. Nárok žalobců je tak možno posoudit jen podle ust. § 13 odst. 1, 2 obč. zák., ve znění účinném do 31. 12. 2013. Soud I. stupně odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu (konkrétně rozsudek sp. zn. 30 Cdo 1678/2004) a citoval závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2009 sp. zn. 30 Cdo 5188/2007 a nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 16/04 a, pokud jde o výši náhrady, nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015 sp. zn. I. ÚS 2844/2014. Cítě se vázán jejich závěry soud I. stupně konstatoval, že ztráta blízkého příbuzného je pro osoby žijící v normálních mezilidských vztazích, které odpovídají běžnému standardu, nenahraditelnou újmou, jíž nelze odčinit žádnými prostředky. V řízení bylo prokázáno, že vztahy mezi žalobci a) až c) a [Poškozený] byly dobré, neměli mezi sebou žádné konflikty, navštěvovali se, pomáhali si, když to bylo třeba, jednalo se však o vztahy na normální mezilidské úrovni ve většině rodin mezi rodiči, dětmi a sourozenci obvyklé. Žalobci a) až c) na sobě s [Poškozený] nebyli navzájem finančně, ani jinak materiálně závislí. Soud I. stupně tak neshledal, že by újma žalobců a) až c) ve shora popsaném smyslu, vykazovala znaky mimořádné závažnosti. Zhodnotil ale důchodový věk obou rodičů [Poškozený] a jejich zdravotní stav spolu s možností zhoršení jak jejich zdraví, tak finanční situace bez možné pomoci jejich syna.

7. Žalobkyně d), která byla dlouholetou partnerkou [Poškozený], v důsledku jeho smrti musela pro psychické problémy nastalé vinou smrti svého partnera, ukončit pracovní poměr a musela opustit byt, který společně obývali, protože pro ni samotnou byl příliš drahý, především však ztratila

partnera, s nímž chtěla založit rodinu. Od jeho smrti nový vztah nenavázala a vzhledem k jejímu věku se snížila i pravděpodobnost, že bude mít vlastní dítě, ač to v době nehody bylo lze bez problémů očekávat. Pro ni tak smrt [Poškozený] znamenala a znamená mimořádný zásah do života a legitimně očekávatelné budoucnosti spojené se zemřelým a dítětem nebo dětmi, které se z jejich vztahu mohly narodit.

8. Za zcela zásadní ve vztahu ke všem žalobcům soud I. stupně posoudil okolnosti, za nichž k porušení práva žalobců na ochranu soukromého a rodinného života došlo. Poukázal na závěry rozsudků soudů obou stupňů v trestním řízení, jimiž byl 1. žalovaný odsouzen za svůj čin, s tím, že (po zkrácení odvolacím soudem) obžalovaný velice závažným a zcela úmyslným způsobem porušil několik důležitých povinností řidiče a to povinnost dodržovat rychlost jízdy a respektovat signály světelného zařízení, možná nebezpečí zcela záměrně ignoroval. Hrubým porušením zákonů silniční dopravy vystavil ostatní účastníky silničního provozu nebezpečí smrti a vážné újmy na zdraví. Jednání mladého nezodpovědného muže, který zcela bez příčiny v důsledku svého hazardérství usmrtil zcela nevinného [Poškozený], který se v silničním provozu pohyboval v souladu s jeho pravidly, nelze tolerovat. Jednání obžalovaného bylo nezodpovědné, zasloužil by si trest daleko přísnější, než jaký mu byl uložen, s poukazem na jeho chování po dopravní nehodě, kdy řídil auta poté, co mu byl zadržen řidičský průkaz. Dále soud I. stupně zhodnotil i to, že 1. žalovaný nad svým činem neprojevil žádnou lítost, nespojil se s žalobci a neomluvil se jim. V tomto směru soud I. stupně neuvěřil tvrzení, že 1. žalovaný byl způsobenou nehodou traumatizován, jednak s poukazem na zhodnocení takového tvrzení trestním soudem, jednak s poukazem na příspěvky 1. žalovaného na Facebooku v době probíhajícího trestního řízení, a uzavřel, že 1. žalovaný ničím neprokázal své tvrzení o tom, že byl po dopravní nehodě v souvislosti s ní léčen na psychiatrickém oddělení nemocnice v [Místo].

9. Tyto okolnosti soud I. stupně posoudil jako zcela mimořádné, absolutně vybočující z běžného způsobu jednání, ať již jde o způsob, jakým ke škodě došlo, míru zavinění nebo chování škůdce po ní, a z toho důvodu shledal důvod pro navýšení jednorázové náhrady poskytnuté žalobcům podle ust. § 444 odst. 3 obč. zák.

10. 10.výši náhrady za nemajetkovou újmu každému z rodičů [Poškozený], žalobcům a) a b) soud I. stupně rozhodl při uvážení okolností, za nichž k jeho úmrtí došlo, míry zavinění 1. žalovaného, jeho postoje k celé věci, následků, které nešťastná událost měla, má a bude mít na žalobce a) a b) a stanovil ji vždy částkou [Částka 1] Kč s tím, že tato částka zahrnuje kromě satisfakce za úmyslné konání 1. žalovaného také náhradu újmy za jeho následné chování a zohledňuje, že zemřelý nebude v budoucnu svým rodičům oporou ve stáří. Žalobci c) soud I. stupně přiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši [Částka 2] Kč jako odpovídající míře zásahu do jeho soukromého a rodinného života jako bratra zemřelého a za způsob, jakým zahynul, zavinění škůdce a jeho chování po škodní události. Újmu žalobkyně d) soud I. stupně ohodnotil částkou [Částka 1] Kč a to za zásah do jejího soukromého i rodinného života, když žalobkyně d) v důsledku zaviněného jednání 1. žalovaného přišla o životního partnera, byla zbavena možnosti (nebo byla tato možnost na dlouhou dobu oddálena) mít potomka a tohoto společně s partnerem vychovávat, byla vystavena finanční nejistotě, když byla nucena ukončit stávající pracovní poměr, opustit své dosavadní bydliště, přičemž i zde prvý soud hodnotil okolnosti úmrtí [Poškozený], zavinění 1. žalovaného a jeho následné chování. Soud I. stupně vyslovil, že přiznané částky odpovídají rozhodovací praxi obecných soudů v obdobných případech, hodnotil i to, že takto stanovená náhrada nebude mít likvidační vliv na majetkové poměry 1. žalovaného, když podle vyjádření jeho zaměstnavatele je žalovaný schopný a pracovitý, jeho příjem za leden 2016 podle předloženého potvrzení činil více než [Částka 6] Kč hrubého, takže 1. žalovaný je schopen, třeba za pomoci bankovního úvěru, přiznanou náhradu za nemajetkovou újmu zaplatit.

11. Žalobnímu požadavku každého z žalobců vůči 1. žalovanému tak soud I. stupně zčásti vyhověl, ve zbytku je zamítl. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto dle § 160 odst. 1 o. s. ř. (soudem I. stupně nesprávně uvedeno obč. zák.– pozn. odvolacího soudu). Ve vztahu ke 2. žalované soud I. stupně žalobu zamítl zcela, když dovodil, že 2. žalovaná není ve sporu pasivně legitimována. Druhá žalovaná likvidovala vzniklou škodu jako pojistitel, dobrovolně žalobcům z tohoto důvodu plnila částku [Částka 7] Kč. S poukazem na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3906/2011 uzavřel, že podle pojistné smlouvy a zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, ve znění účinném ke dni, kdy k pojistné události došlo, má být uhrazena škoda na zdraví a životě, ale nikoli újma na soukromí a životě rodinném. Druhé žalované tak nesvědčí zákonná povinnost žalobcům plnit za újmu podle ust. § 13 obč. zák.

12. 12.nákladech řízení mezi žalobci a 1. žalovaným soud I. stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 3 zák.č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (zkráceně o. s. ř.) s tím, že výše přisouzeného nároku záležela na úvaze soudu. Ve vztahu mezi žalobci a 2. žalovanou bylo o nákladech řízení rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že plně úspěšné 2. žalované náklady řízení nevznikly.

13. Soud I. stupně konečně rozhodl o povinnosti 1. žalovaného zaplatit soudní poplatek z žaloby podle ust. § 2 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích s tím, že žalobci jsou od této povinnosti osvobozeni, povinnost zaplatit soudní poplatek z žaloby tak podle výsledku sporu přešla na 1. žalovaného. Základem poplatku je výše plnění, které bylo jednotlivým žalobcům přiznáno.

14. Proti rozsudku soudu I. stupně podal odvolání 1. žalovaný. Napadl jej ve vyhovujícím výroku ad I a v akcesorických výrocích o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobci a sebou ad IV a o povinnosti k náhradě soudního poplatku z žaloby ad VI. Namítl, že prvý soud nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a důkazům, rozsudek je nepřezkoumatelný a řízení je zatíženo neobjektivním přístupem soudu, tedy jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, soud I. stupně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Jakkoli souhlasí s tím, že soud I. stupně nepostupoval podle ust. § 2959 o. z. a zabýval se žalobou s odvoláním na ust. § 13 odst. 2 obč. zák. ve světle judikatury Nejvyššího a Ústavního soudu, nesouhlasí s jeho právními závěry proto, že prvý soud nezjistil správně skutkový stav věci, objektivně nezhodnotil provedené důkazy a nezabýval se vůbec některými skutečnostmi svědčícími ve prospěch 1. žalovaného. Podle teze Nejvyššího soudu vyslovené v rozsudku ze dne 12. 4. 2016 sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 není přijatelné připustit názor, že v případě existence pojistného krytí události, která zakládá nárok na náhradu nemajetkové újmy, není třeba se zabývat hlubšími úvahami o výši této náhrady a o způsobu jejího určení je nutno na základě výsledků důkazního řízení náležitě individualizovat způsobilost jednotlivých satisfakčních prostředků, kterých se dotčené osobě již dostalo, zmírnit následky zásahu do práva na ochranu fyzické osobě a současně i konkrétně uvážit, do jaké míry se takováto satisfakce podílela na zmenšení následků zásahu. Druhá žalovaná vyplatila na pojistném plnění z důvodu pojistné události žalobkyni a) částku 240.000 Kč a 1.150 Kč jako náhradu účelně vynaložených nákladů, žalobci b) vyplatila pojistné plnění ve výši 240.000 Kč, žalobci c) částku 175.000 Kč a náhradu nákladů pohřbu ve výši 52.998 Kč a žalobkyni d) částku pojistného ve výši 240.000 Kč a náhradu za oblečení v částce 445 Kč. Na nákladech právního zastoupení žalobců pojišťovna zaplatila 102.959 Kč. Soud I. stupně dostatečně nevysvětlil, jak pojišťovnou poskytnuté odškodnění reparovalo újmy žalobců vzniklé smrtí [Poškozený], proč snad poskytnuté plnění nedostačovalo k nápravě nemajetkové újmy, natož aby rozsudek jednotlivě konkretizoval a diferencoval újmy konkrétních žalobců a výši odškodnění ve vztahu k pojistnému plnění. Ohledně žalobců a) až c) soud I. stupně konstatuje, že jejich újma nevykazuje znaky

mimořádné závažnosti, přesto uvádí, že oba rodiče [Poškozený] jsou již starší, v důchodovém věku, že jejich zdravotní stav i finanční situace se mohou do budoucna zhoršit a oba pak budou vystaveni faktu, že jejich syn jim již nebude v tomto období oporou a nebude jim moci poskytnout potřebnou pomoc. Neuvedl ale, zda budoucí možnost zhoršení zdravotního stavu žalobců ad a) a b) považuje za mimořádně závažnou okolnost. Úvahy na toto téma jsou ale pouhými spekulacemi mimo příčinnou souvislost se způsobenou dopravní nehodou. Se stejnou důležitostí pro rozhodnutí ve věci by soud mohl spekulovat např. o tom, že [Poškozený] by v budoucnu mohl onemocnět vážnou chorobou a potřeboval by pomoc rodičů. U žalobkyně d) soud I. stupně považuje smrt [Poškozený] za mimořádný zásah do jejího života (ne snad mimořádné závažnosti ve smyslu ust. § 444 odst. 3, § 13 odst. 2 a 3 obč. zák. - např. podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 5188/2007), hodnotí, že musela v důsledku smrti bývalého druha ukončit pracovní poměr a musela opustit byt, který byl pro ni samotnou příliš drahý. Nový vztah nenavázala, vzhledem k jejímu věku se snížila pravděpodobnost, že bude mít dítě či více vlastních dětí, což v době, kdy ke ztrátě partnera bylo lze bez problémů očekávat. Nevypořádal se ale s tím, že k ukončení pracovního vztahu žalobkyně d) došlo dohodou a poté navazovala další pracovně právní poměry v Praze, neměl ani prokázáno, že by žalobkyně d) spolu s bývalým druhem mohla mít či chtěla mít dítě. Podle vyjádření žalobkyně d) v době, kdy došlo k nehodě, s [Poškozený] o sňatku nehovořili, sama chtěla nejprve „nějakým způsobem“ utvořit svoji kariéru, aby bylo dítě finančně zajištěné. Je tedy jisto, že v době, kdy došlo k úmrtí [Poškozený], s ním mít dítě nechtěla, příčinná souvislost mezi možným budoucím rodičovstvím a škodnou událostí tedy neexistuje. Úvahy soudu ohledně poměrů žalobkyně d) jsou neprokázané, zjevně vedené snahou jí prospět. Prvý žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by okolnosti, za kterých k porušení práva žalobců na ochranu soukromého a rodinného života došlo, byly zcela zásadní. Prvý žalovaný připouští, že šlo o závažnou dopravní nehodu, šlo ale o nedbalostní trestný čin, on byl za zavinění dopravní nehody, a tedy za tytéž skutečnosti, které zdůrazňuje napadený rozsudek, postižen citelným trestem odnětí svobody a trestem zákazu činnosti na dlouhou dobu. Soud I. stupně nevzal v úvahu, že trestním řízením a výkonem trestu 1. žalovaného bylo žalobcům poskytnuto zadostiučinění, a znovu, snad ve snaze doplnit trest uložený 1. žalovanému trestním soudem, jednostranně opakuje a vyzdvihuje závěry odsuzujícího rozsudku a pomíjí jakékoliv možné pozitivní úvahy, tedy to, že 1. žalovaný se skutku dopustil ve věku pouhých xxx let, že se ve výkonu trestu choval natolik řádně, že mu bylo povoleno podmíněné propuštění a že po propuštění řádně pracuje. V jeho neprospěch hodnotí okolnosti, které s dopravní nehodou nesouvisejí a nemají příčinnou souvislost se vznikem újmy, jako je postižení za jízdu v době, kdy byl 1. žalovanému odňat řidičský průkaz, nebo jeho příspěvky na Facebooku. Chybí zjištění, kdy se žalobci o příspěvcích na Facebooku dozvěděli a jak na ně mohly tyto příspěvky působit v souvislosti s úmrtím jejich syna, bratra a přítele. Prvý žalovaný soudu I. stupně dále vytkl, že neuvěřil žádným jím předloženým důkazům, zprávu jeho zaměstnavatele a potvrzení o výši jeho výdělků odmítl s tím, že pracuje ve firmě, v níž xxx xxx. Rozsudek tedy předpokládá, že je přinejmenším podezřelé, ne-li nezákonné, aby ve firmě pracovali i rodinní příslušníci, že všichni zaměstnanci takového podniku musí být podezřelí, zaujatí a neobjektivní, i když nejsou rodinnými příslušníky. Soudem I. stupně odmítané zprávy přitom nezpracovala matka 1. žalovaného, ale jeho nadřízený PhDr. Eichl. Zaměstnávání rodinných příslušníků je však v současné době běžné, zákonem dovolené a podporované. Zákonná ust. § 700 a násl. dokonce o. z. upravují poměry v tzv. rodinném závodě. Hodnocení soudu I. stupně tak 1. žalovaný pokládá za neústavní a zaujaté vůči sobě, své rodině i pracovníkům firmy. Prvý soud přitom spekulativně v neprospěch 1. žalovaného odmítl informaci o výši jeho příjmu ve zprávě zaměstnavatele s tím, že uváděný plat je nízký ve srovnání s tím, že ve své pozici má úspěšně řídit 80 zaměstnanců. Aby mohl dospět k uvedenému závěru, musel by znát rozsah a náplň práce a musel by říci, jaký plat by za uvedenou práci byl přiměřený. Přestože zprávu zaměstnavatele odmítá, hodí se mu z ní údaj o tom, že 1. žalovaný je pracovitý, že v lednu (2016 – pozn. odvolacího soudu) pobíral více než [Částka 6] Kč hrubého pro závěr

o tom, že uložené odškodnění pro něho nebude likvidační. Přitom úvaha o možném poskytnutí úvěru jasně implikuje, že 1. žalovaný nemá možnost z vlastních prostředků uložená plnění hradit, a tedy že může jít o plnění likvidační, že vyřízení úvěru není možné bez toho, aby jej banka schválila a poskytla, a nic takového nemá zjištěno. Prvý žalovaný s citací závěrů rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2844/14 a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2016 sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 dále vytkl soudu I. stupně, že jeho rozsudek nekonkretizuje obdobná rozhodnutí ve věcech, kde se rozhodovalo o odškodnění nemajetkové újmy způsobené v důsledku úmrtí blízké osoby, natož pak ve srovnatelných obdobných případech, které se zabývaly výší odškodnění za zásah do jiných osobnostních práv, takže zde chybí odůvodnění přiznaných částek. Konečně 1. žalovaný nesouhlasí ani s rozhodnutím o náhradě nákladů řízení, když se nejedná o rozhodnutí dle ust. § 136 o. s. ř. podle úvahy soudu. Žaloba měla přesně vymezený rozsah požadovaného plnění a úvaha soudu o výši plnění se mohla opřít o mnoho kritérií stanovených zákonem i judikaturou. Mělo tak být rozhodnuto podle poměru úspěchů účastníků ve věci. Prvý žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že žalobu zcela zamítne a přizná mu náhradu nákladů řízení, příp. aby rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

15. Žádný z žalovaných se k odvolání písemně nevyjádřil.

16. Odvolací soud po zjištění, že odvolání 1. žalovaného bylo uplatněno včas, naplňuje požadavky ust. § 205 odst. 1 o. s. ř. a obsahuje odvolací důvody stanovené v ust. § 205 odst. 2 o. s. ř., projednal je při jednání (ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.) a přezkoumal v mezích odvolání, když zamítavé výroky rozsudku soudu I. stupně ad II a III, jež nebyly odvoláním dotčeny, nabyly samostatně právní moci ve smyslu ust. § 206 odst. 2 o. s. ř., správnost rozhodnutí soudu I. stupně i řízení, které předcházelo jeho vydání (ust. § 212, § 212a o. s. ř.). Při jednání odvolací soud seznámil účastníky s konkrétními rozhodnutími obecných soudů, poprvé s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2012 č. j. 36 C 137/2011-76 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 11. 2013 č. j. 3 Co 302/2012-97, jimiž byla manželce a dětem poškozeného jako žalobcům přisouzena, při předchozí výplatě náhrady dle ust. § 444 odst. 3 obč. zák., náhrada za nemajetkovou újmu, již utrpěli v souvislosti se smrtí svého manžela resp. otce, k níž došlo při dopravní nehodě zaviněné žalovaným, ve výši [Částka 3] Kč, 150.000 Kč a 200.000 Kč. Dále s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2006 č. j. 24 C 42/2002-178 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 7. 2010. č. j. 1 Co 249/2006-320, jimiž byla žalobkyni přisouzena, při předchozí výplatě náhrady dle ust. § 444 odst. 3 obč. zák., náhrada za nemajetkovou újmu, již utrpěla v souvislosti s těžkou újmou na zdraví způsobené její matce při dopravní nehodě zaviněné žalovaným s tím, že matka žalobkyně v jejím důsledku utrpěla ztrátu intelektu a je trvale upoutána na lůžku, ve výši 500.000 Kč. Konečně pak s rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 4. 2015 č. j. 32 T 216/2014-221 ve znění rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, jimiž byla žalobkyním – manželce a nezletilé dceři zemřelého přisouzena, při předchozí výplatě náhrady dle ust. § 444 odst. 3 obč. zák., náhrada za nemajetkovou újmu, již utrpěly v souvislosti se smrtí svého manžela resp. otce, k níž došlo při dopravní nehodě zaviněné žalovaným, jenž jako řidič taxislužby vjel na železniční přejezd, aniž by respektoval světelnou a zvukovou signalizaci, přičemž došlo ke střetu jím řízeného automobilu s vlakem, náhrada ve výši 1,000.000 Kč pro každou ze žalobkyň. Ústavní stížnost proti posledně označenému rozhodnutí, ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2012 č. j. 30 Cdo 947/2011-389, jímž bylo odmítnuto dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 7. 2010 č .j. 1 Co 249/2006-320, byly odmítnuty, stejně jako dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19.11.2013 č.j. 3 Co 302/2012-97.

17. Poté odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

18. Soud I. stupně objasnil úplně skutkový stav věci, svá zjištění řádně zhodnotil a odvolací soud, vycházeje z jím objasněného skutkového základu věci, se ztotožňuje i s jeho právním posouzením věci.

19. Především odvolací soud dává za pravdu závěru soudu I. stupně, konečně odvoláním nesporovanému, že není místo pro postup podle zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku ve znění účinném od 1. 1. 2013. Důvodová zpráva k tomuto zákonu ve vztahu k ust. § 3079 o. z. uvádí, že se jedná o standardní ustanovení, podle něhož se právo na náhradu škody posuzuje podle těch právních předpisů, které byly účinné v době porušení právní povinnosti, výjimka se stanoví pro mimořádné případy hodné zvláštního zřetele, jakými jsou případy, kdy škůdce způsobil škodu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvlášť zavrženíhodné. Při platnosti teze, že výjimku ze zákazu pravé zpětné účinnosti ust. § 3079 odst. 2 o. z. je nutno vykládat restriktivně, tedy zásadně zužujícím způsobem, je nutno konstatovat, že v posuzovaném případě se o výše zmíněnou situaci nejedná.

20. V ust. § 444 odst. 3 obč. zák.; podle něhož za škodu usmrcením náleží pozůstalým jednorázové odškodnění, a to a) manželovi nebo manželce 240.000 Kč, b) každému dítěti 240.000 Kč, c) každému rodiči 240.000 Kč, d) každému rodiči při ztrátě dosud nenarozeného počatého dítěte 85.000 Kč, e) každému sourozenci zesnulého 175.000 Kč a f) každé další blízké osobě žijící ve společné domácnosti s usmrceným v době vzniku události, která byla příčinou škody na zdraví s následkem jeho smrti, 240.000 Kč; zákonodárce stanovil zákonnou výši „odškodnění“ za smrt blízké osoby, žalobcům bylo v tomto rozsahu plněno. Spornou otázkou tohoto řízení zůstalo, zda žalobcům (všem, nebo některým z nich) svědčí i právo na další odškodnění ve smyslu ust. § 13 odst. 2 obč. zák.

21. Ust. § 13 odst. 1,2 obč. zák. stanoví, že fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění (odst. 1). Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích (odst. 2). Výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo (odst. 3).

22. Soud I. stupně zcela správně vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího a Ústavního soudu, již v odůvodnění svého rozsudku označil, podle níž je možno (ve skutkově obdobných případech) poškozené osobě přiznat další satisfakci v případě, že jednorázové odškodnění dle ust. § 444 odst. 3 obč. zák. není dostatečné k reparaci nastalé újmy na jejích osobnostních právech. Taková situace nastává, jak také správně soud I. stupně konstatoval, v případech značně výraznějšího zásahu do soukromí pozůstalých, než k jakému dochází v obvyklých případech běžných vztahů v rodině, tedy při zásahu do rodinných vztahů značně kvalitativně rozvinutějších a výrazně hlouběji vyvinutých oproti obvyklé úrovni vztahů ve společnosti, v případech mimořádné závažnosti vzniklé nemajetkové újmy nebo při danosti mimořádných okolností, za nichž k porušení práva došlo. Výše finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu pak musí plně odpovídat intenzitě zásahu do práv poškozených, při jejím určení má význam, mimo jiné, zejména intenzita vztahu žalobce se zemřelým, věku zemřelého a pozůstalých či hmotné závislosti pozůstalého na usmrceném, i zavinění škůdce, tedy ty okolnosti, za nichž k porušení práva došlo, jako spoluurčující a jedno z klíčových hledisek pro navýšení náhrady, neboť vyšší mírou zavinění je vždy neoprávněnost zásahu do osobnostních práv zesílena; významný je i postoj škůdce ke způsobené škodě, jeho lítost, náhrada škody, omluva, dopad do jeho duševní sféry původce a jeho majetkové poměry. Jako měřítko určení výše náhrady nemajetkové újmy v penězích Ústavní soud označuje obecně sdílené představy o spravedlnosti při zohlednění částek

přiznaných ve srovnatelných případech (srovnej závěry soudem I. stupně užitého nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015 sp. zn. I. ÚS 2844/2014). Odvolací soud se plně ztotožňuje s úvahami prvostupňového soudu v těchto souvislostech vyslovenými. Dává za pravdu argumentaci napadeného rozhodnutí potud, že okolnosti smrti [Poškozený], míra zavinění žalovaného (jízda rychlostí více jak 2x přesahující povolenou rychlost, přes zákaz jízdy daný červeným světelným signálem), postoj žalovaného k události vyjádřený jeho vlastním jednáním po nehodě, ať už výslovně formou komunikace na sociální síti, jejíž obsah trestní soud konstatoval v trestním řízení, nebo tím, že bez ohledu na následky svého předchozího protiprávního jednání porušil zákaz řízení motorových vozidel, a také intenzita následků smrti [Poškozený] pro jednotlivé žalobce zakládá jejich právo na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích.

23. Ve vztahu k výši náhrady odvolací soud dospěl k závěru, že byla stanovena přiměřeně a odpovídá újmě, jež byla tomu kterému z žalobců způsobena. U žalobců a) a b) je třeba vzít v potaz náhlou zcela zbytečnou smrt jejich syna v mladém produktivním věku ([Poškozený] zemřel ve věku xxx let), která jim zpřetrhala nejen rodinný život a vazby se synem, ale i naději na narození vnoučat z jeho strany a zcela znemožnila realizaci obvyklého předpokladu pomoci ve stáří či v případné nemoci. Žalobkyně d) ztratila životního partnera, s nímž hodlala sdílet budoucí život a s nímž do budoucna plánovala založení rodiny, jeho smrtí byla postižena i ve svém profesním životě a v jistotě bydlení. Žalobce c) ztratil bratra, s nímž ho pojily velmi dobré vztahy. Odvolací soud sdílí závěr soudu I. stupně, že na straně žalobce c) se nejedná o újmu mimořádné závažnosti, na podkladu zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru, že u žalobců a) a b) nastala újma podstatně výraznější a mnohostrannější, hraničící s újmou mimořádné závažnosti minimálně proto, že syna ztratili ve věku xxx resp. xxx let, aniž by byli jakkoli připraveni či mohli důvodně předpokládat ztrátu jeho podpory a pomoci ve stáří. V případě žalobkyně d) došlo k mimořádně závažné újmě z důvodů soudem I. stupně vysvětlených. Ve vztahu ke všem žalobcům, opět shodně se soudem I. stupně, ale odvolací soud hodnotí nadto zejména okolnosti, za nichž újma vznikla, přičemž v tomto směru odkazuje na výše řečené i na odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně. Ve vztahu ke všem žalobcům, zejména ale ve smyslu uvedeného ve vztahu k žalobcům a) až c), i odvolací soud shledal zejména v těchto okolnostech, za nichž k porušení práva došlo, a v postoji 1. žalovaného ke způsobené škodě, důvod pro poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích nad rámec jednorázového odškodnění ve smyslu ust. § 444 odst. 3 obč. zák.

24. Na správnosti rozhodnutí soudu I. stupně nemohly ničeho změnit ani jednotlivé odvolací námitky. Obrana žalovaného argumentující spekulativností úvah o budoucí potřebě pomoci žalobců a) a b) či mateřství žalobkyně d) neobstojí, neboť jiné posouzení ztráty budoucí kvality života žalobce v případě usmrcení jemu blízké osoby možné není. Na žalobcích nelze požadovat průkaz toho, že by jim syn ve stáří či nemoci jistě vypomáhal, či že by s partnerkou založil rodinu a zplodil děti. Újma na straně žalobců spočívá již v tom, že taková možnost byla v důsledku protiprávního jednání žalovaného ztracena. To, že žalobkyně d) ukončila dosavadní pracovní poměr v důsledku smrti dlouholetého partnera pro svůj neuspokojivý zdravotní stav a že s partnerem plánovali rodičovství, jakkoli k němu nepřistoupili bezodkladně před jeho skonem, bylo v řízení prokázáno výpovědí žalobkyně d) a výpovědí svědkyně [Osoba 1]. Žádné konkrétní okolnosti, které by mohly vést k opačnému skutkovému závěru, nebyly ani tvrzeny. Poukaz na plnění, jichž se žalobcům dostalo od 2. žalované, není jako obrana 1. žalovaného v tomto řízení příléhavý, neboť podle vlastního tvrzení 1. žalovaného se jednalo o plnění z důvodu pojistné události na náhradu účelně vynaložených nákladů, náhradu nákladů pohřbu či ceny oblečení nebo právní služby advokáta. Ta ze své podstaty není schopna reparovat nemajetkovou újmu tak, jak je předmětem tohoto řízení, zmírnit následky zásahu do osobnostních práv žalobců. Podíl této satisfakce na zmenšení následků zásahu do osobní sféry toho kterého z žalobců odvolací soud shodně se soudem I. stupně hodnotí jako minimální zejména proto, že šlo o odškodnění

skutečného zmenšení majetku žalobců nastalého v důsledku protiprávního jednání 1. žalovaného. Jakkoli odhalením 1. žalovaného jako pachatele přečinu, vedením trestního řízení proti němu, jeho odsouzením a jím vykonaným trestem se všem žalobcům do určité míry dostalo zadostiučinění za jejich újmu, odvolací soud sdílí názor soudu I. stupně, plynoucí z jeho rozhodnutí, že se nejednalo ani dílem o zadostiučinění postačující, reparující újmu, kterou žalobci utrpěli. Rozhodnutí o povinnosti 1. žalovaného plnit pak není ani součástí, ani pokračováním jeho trestu, jak on namítá, nýbrž z protiprávního jednání, jehož se dopustil, plynoucí povinností k náhradě újmy, jež byla způsobena v důsledku smrti [Poškozený]. Ačkoli je v globálním posouzení jistě pozitivní, že 1. žalovaný se ve výkonu trestu choval natolik řádně, že byl podmíněně propuštěn, a že po propuštění řádně pracuje, není zřejmé, jak tyto skutečnosti souvisejí s projednávaným nárokem, když samy o sobě stěží přivodily nápravu újmy některého z žalobců v jeho osobnostní sféře. Důvodem pro snížení zadostiučinění žalobců za nemajetkovou újmu proto nejsou. K věrohodnosti tvrzení 1. žalovaného o jeho příjmových poměrech a možnostech se odvolací soud vyjádřil již ve svém usnesení ze dne 27. 1. 2017 č. j. 68 Co 431/2016-98, proti němuž podané dovolání bylo Nejvyšším soudem odmítnuto usnesením ze dne 27. 7. 2017 sp. zn. 25 Cdo 1675/2017, jímž nepřiznal 1. žalovanému osvobození od soudních poplatků. V poměrech zde vysvětleného je třeba dovodit schopnost 1. žalovaného prací dosáhnut takového příjmu, jenž bude moci být zdrojem pro uspokojení důvodných nároků žalobců, ať již přímo, nebo, zcela podle vůle 1. žalovaného, například prostřednictvím splátek úvěru či půjčky, jak nastínil soud I. stupně.

25. Odvolateli lze přisvědčit potud, že soud I. stupně hodnotil poměry dané věci ve světle obdobných případů posuzovaných soudem jen obecně. Odvolací soud proto přistoupil k porovnání dané věci s pokud možno skutkově obdobnými spory a při konstatování výše uvedených kauz ji hodnotí jako s ohledem na rozsah porušení právních předpisů i následek nejpodobnější věci řešené rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 4. 2015 č. j. 32 T 216/2014-221. Při porovnání obou skutkových stavů věcí a výše zadostiučinění přiznaného nejbližším příbuzným oběti smrtelné nehody při srovnatelné míře porušení právních předpisů škůdcem a také při srovnání výše přisouzeného zadostiučinění v dalších výše uvedených případech ani odvolací soud nehodnotí soudem I. stupně přisouzená zadostiučinění v této věci jako nepřiměřená. Lze jen dodat, že zadostiučinění v penězích poskytnuté podle ust. § 13 odst. 2 obč. zák. má za cíl přiměřeně s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu, optimálně, a tím účinně, vyvážit a zmírnit nepříznivý následek neoprávněného zásahu, tj. nemajetkovou újmu vzniklou na osobnosti fyzické osoby. Při určení výše relutární satisfakce musí být přihlíženo k prvořadé satisfakční funkci přiznávané peněžité částky, kterou je sledováno zajistit odpovídající vyvážení a zmírnění nemajetkové újmy vzniklé na osobnosti postižené fyzické osoby. Relutární zadostiučinění plní především satisfakční funkci, i když úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadostiučiní nelze vylučovat. Vlastní zásah je nutno hodnotit vždy objektivně s přihlédnutím ke konkrétní situaci, za které k neoprávněnému zásahu došlo (tzv. konkrétní uplatnění objektivního kritéria), jakož i k osobě postižené fyzické osoby (tzv. diferencované uplatnění objektivního kritéria). (srovnej závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 83/2011 ze dne 27. září 2012

26. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v odvoláním napadených výrocích o věci samé (ad I) a o povinnosti 1. žalovaného zaplatit soudní poplatek z žaloby (ad VI), ten s odkazem na zcela správné odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný.

27. Soud I. stupně postupoval zcela správně i při rozhodnutí o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobci a 1. žalovaným (ad IV), pokud rozhodl o povinnosti 1. žalovaného nahradit žalobcům plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. v situaci, kdy

rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Argumentace 1. žalovaného v tomto směru není přiléhavá, protože jakkoli žalobní požadavek musel být vyčíslen přesnou částku, neboť jinak by nebyl schopen projednání, každý z žalobců sice uspěl jen v jeho části, ale to právě v důsledku posouzení věci úvahou soudu o odpovídající výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu jednotlivých žalobců. Prvý soud ale pochybil při vyčíslení výše náhrady. Žalobci byli v řízení zastoupeni jednou advokátkou, té tak podle ust. § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb, advokátního tarifu (zkráceně tarif) při zastupování dvou nebo více osob náleží za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Při tarifní hodnotě dle ust. § 9 odst. 4 písm. a) tarifu ve výši 50.000 Kč činí odměna za úkon právní služby po snížení 2.480 Kč. Advokátka žalobců vykonala v řízení před soudem I. stupně 5 úkonů právní služby (převzetí věci, sepis žaloby, replika k vyjádření žalovaných, dvě účasti u jednání soudu I. stupně), náleží jí tak na odměnách 49.600 Kč, pět náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 tarifu, tedy spolu 1.500 Kč, a 21% daň z přidané hodnoty z částky 51.100 Kč, tedy suma 10.731 Kč. Celkem tak žalobci před soudem I. stupně účelně vynaložili 61.831 Kč.

28. V odvolacím řízení byli zcela úspěšní žalobci, mají proto podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu za jeden úkon právní služby (účast u odvolacího jednání) ve výši 2.480 Kč pro každého z nich, celkem 9.920 Kč, jednu náhradu hotových výdajů 300 Kč a 21 % daň z přidané hodnoty z částky 10.220 Kč, tedy suma 2.146,20 Kč. Celkem tak žalobci mají za řízení před odvolacím soudem právo na náhradu ve výši 12.366,20 Kč. Za užití ust. § 211 o. s. ř. bylo rozhodnuto o lhůtě k plnění podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř., o místu plnění podle ust. 149 odst. 1 o. s. ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **j e** přípustné dovolání, které se podává do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

V Praze dne 15. ledna 2018

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.K.